

Sygn. akt V CSKP 56/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Grela

SSN Tomasz Szanciło

Protokolant Sara Sawczenko

w sprawie z powództwa M. Spółki z o.o. w W.

przeciwko Miastu K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 14 maja 2021 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 grudnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w całości w zaskarżonej części
i sprawę przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego
rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w K. zasądził na rzecz powódki M. sp. z o.o. w W. od Miasta K. kwotę 322 000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 czerwca 2015 r., oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Sąd ten ustalił, że Prezydent Miasta K. wydał w dniu 6 października 2011 r. decyzję nr (...) o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn. „Przebudowa układu drogowego, placów publicznych, torowiska tramwajowego oraz infrastruktury technicznej w strefie R.-R.” dla przedsięwzięcia „Przebudowa strefy śródmiejskiej miasta K.”. W pkt VII decyzji wprowadzono ograniczenie co do korzystania z określonych nieruchomości, w tym działek nr [...]5/20 i [...]6/17 pozostających w użytkowaniu wieczystym powódki. Na wymienionych działkach były składowane kostki brukowe, sprzęt budowlany i samochody ciężarowe. Działki zostały ogrodzone.

W odpowiedzi na żądania powódki zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z powyższych działek pozwany odmawiał płatności. Wobec długotrwałego prowadzenia robót budowlanych pozwany zaproponował dokonanie rozliczenia za korzystanie z działek w okresie od 22 października 2013 r. do 31 października 2014 r. przez zapłatę sumy odpowiadającej opłacie rocznej z tytułu użytkowania wieczystego. Powódka z kolei proponowała zawarcie umowy najmu. Strony nie doszły jednak do porozumienia.

W okresie od sierpnia 2013 r. do listopada 2014 r. powódka mogłaby uzyskać z czynszu dzierżawnego za przedmiotowe nieruchomości sumę 322 000 zł. Od marca 2015 r. teren działek powódki jest wyprofilowany, wyplantowany i częściowo ogrodzony.

Dokonując oceny żądania pozwu, Sąd Okręgowy zaznaczył, że żądanie powódki dotyczyło wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości obejmującej działki nr [...]5/20 i [...]6/17 w okresie od sierpnia 2013 r. do listopada 2014 r. Powódka zarzucała, że nie tyle była ograniczona w korzystaniu z tych nieruchomości, ale została trwale pozbawiona władztwa nad nimi, a co za tym idzie zostały przekroczone ramy określone w decyzji o zezwoleniu na inwestycję. Sąd Okręgowy wskazał, że wprawdzie pozwany zajmował sporne działki na podstawie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, jednakże nie było

to wyłącznie czasowe ograniczenie powódki w korzystaniu z nieruchomości, ale doszło do pozbawienia powódki władztwa nad rzeczą i możliwości czerpania z niej pożytków. Tym samym, zdaniem Sądu pierwszej instancji, w zakresie nieprzewidzianym w decyzji administracyjnej władztwo pozwanego polegające na składowaniu materiałów budowlanych i sprzętu na ogrodzonym na stałe terenie było bezprawne. Sąd Okręgowy wskazał, że w przypadku wyboru drogi administracyjnej zastosowanie znalazłyby przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, w szczególności art. 124b. Zgodnie z art. 124b ust. 1 u.g.n., starosta, wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej, w drodze decyzji, zobowiązuje właściciela, użytkownika wieczystego lub osobę, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości do udostępnienia nieruchomości w celu wykonania czynności związanych z konserwacją, remontami oraz usuwaniem awarii ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń nienależących do części składowych nieruchomości, służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, jak również usuwaniem z gruntu tych ciągów, przewodów, urządzeń i obiektów, jeżeli właściciel, użytkownik wieczysty lub osoba, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości nie wyraża na to zgody. Decyzja o zobowiązaniu do udostępniania nieruchomości może być także wydana w celu zapewnienia dojazdu umożliwiającego wykonanie czynności. W myśl art. 124 b ust. 4 u.g.n., za udostępnienie nieruchomości oraz szkody powstałe na skutek czynności, o których mowa w ust. 1, przysługuje odszkodowanie w wysokości uzgodnionej między właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub osobą, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości a podmiotem, któremu udostępniono nieruchomość. Jeżeli do takiego uzgodnienia nie dojdzie w terminie 30 dni, licząc od dnia, w którym upłynął termin udostępnienia nieruchomości, określony w decyzji, o której mowa w ust. 1, starosta wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej wszczyna postępowanie w sprawie ustalenia odszkodowania. W dalszym ciągu Sąd Okręgowy wskazał, że Prezydent Miasta K. nie wydał decyzji w przedmiocie odszkodowania należnego powódce za udostępnienie działek,

a wobec propozycji pozwanego zawarcia umowy najmu należało uznać, że zrezygnowano z drogi administracyjnej. W efekcie, zdaniem Sądu Okręgowego, doszło do naruszenia art. 233 k.c., a roszczenie powódki jest usprawiedliwione co do zasady. Powódka poniosła bowiem szkodę polegającą na braku możliwości korzystania z nieruchomości. Sąd Okręgowy nie miał przy tym wątpliwości, że pozwany był posiadaczem nieruchomości w złej wierze, a zatem, zgodnie z art. 225 w zw. z art. 224 § 2 k.c., jest obowiązany do zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z niej - w wysokości zgodnej z wnioskami opinii biegłego A.B.

Od wyroku Sądu Okręgowego apelację wniosły obie strony. Sąd Apelacyjny w K. zaskarżonym wyrokiem zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 listopada 2017 r. w ten sposób, że zasądził na rzecz powódki M. sp. z o.o. w W. od Miasta K. kwotę 325 325,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 grudnia 2015 r., oddalając apelację powódki w pozostałej części. Apelacja pozwanego została oddalona w całości.

Odnosząc się do apelacji pozwanego, Sąd Apelacyjny wskazał, że główny zarzut skarżącego dotyczył błędnego uznania przez Sąd pierwszej instancji, że inwestor nie był uprawniony do czasowego zajęcia działek powódki w związku z realizacją inwestycji drogowej, pomimo że takie czasowe zajęcie wynikało z decyzji administracyjnej wydanej na podstawie art. 11a i 17 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, ponieważ działki nr [...]5/20 i [...]6/17 zostały w niej wymienione jako podlegające czasowemu ograniczeniu w korzystaniu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nawet ta ustawa „w art. 11f, normującym treść rozstrzygnięcia wskazuje, że obok podstawowych, dotyczących powiązania drogi z innymi drogami publicznymi, określenia granic pasów drogowych, zatwierdzenia podziału nieruchomości i oznaczenia tych, które stają się własnością Skarbu Państwa lub samorządu terytorialnego, czy wreszcie z art. 224 § 2 k.c. dotyczący określenia wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy, a nie te wynikające z regulacji zawartej w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, zwłaszcza art. 124b”.

Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentów pozwanego, że był uprawniony do zajęcia wskazanych działek przez cały czas trwania inwestycji drogowej w oparciu o decyzję administracyjną, gdyż zajęcie to nie było spowodowane robotami powiązanymi z głównym celem inwestycji, ale potrzebą zorganizowania zaplecza budowy. O ile uzasadnione byłoby, zdaniem Sądu drugiej instancji, czasowe odjęcie praw właścicielowi (użytkownikowi wieczystemu) w celu wykonania prac immanentnie związanych z inwestycją, o jakich mowa w art. 11f ustęp 1 pkt b, c oraz e-h ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, czy też przez wejście na nieruchomości, żeby uzyskać lepszy dostęp do nieruchomości, na której inwestycja jest realizowana, o tyle nie ma uzasadnienia przerzucenie finansowania części inwestycji na osobę trzecią, a do tego sprowadza się konieczność oddania swojej nieruchomości do dyspozycji inwestora na zaplecze budowy bez jakiegokolwiek gratyfikacji z tego tytułu. W konsekwencji, zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji trafnie wywiódł, że podstawą określenia wynagrodzenia należnego z tego tytułu były przepisy dotyczące ochrony własności, a w szczególności art. 225 k.c.

Sąd Apelacyjny uwzględnił częściowo apelację powódki, powiększając zasądzoną na jej rzecz sumę o odsetki wynoszące 3 325,86 zł.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) wniósł pozwany, zaskarżając go w części oddalającej jego apelację oraz w części zmieniającej wyrok Sądu Okręgowego w K.

W skardze kasacyjnej zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 11a w zw. z art. 11f ust. 1 pkt 8 i art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych polegające na przyjęciu przez Sąd Apelacyjny, że uwzględnienie roszczenia powoda o odszkodowanie za użytkowanie gruntu bez tytułu prawnego jest zasadne w sytuacji, gdy pozwany korzystał z gruntu pozostającego w użytkowaniu wieczystym powoda przez okres odpowiadający czasowi realizacji inwestycji drogowej w oparciu o decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej z dnia 6 października 2011 r., znak (...) nr (...). Naruszenie prawa materialnego polegało również, zdaniem skarżącego,

na błędnym przyjęciu przez Sąd Apelacyjny, że wbrew treści przepisu odsyłającego do odpowiedniego stosowania przepisów ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami, to jest art. 11f ust 2 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, pozwany powinien był zastosować do regulacji stosunków prawnych z powodem odpowiednio art. 124b u.g.n. w celu zapewnienia powodowi zapłaty odszkodowania na drodze administracyjno–prawnej.

W konkluzji skarżący wnosił o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) oraz orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji powódki i uwzględnienie apelacji pozwanego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...)

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się uzasadniona.

Źródłem korzystania przez pozwanego z działek nr [...]5/20 i [...]6/17, pozostających w użytkowaniu wieczystym powódki, była decyzja administracyjna wydana na podstawie art. 11a w zw. z art. 11f ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych. W art. 11f ust. 1 lit „i” tej ustawy przewidziano możliwość ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości dla realizacji obowiązków, o których mowa w lit. b, c oraz e-h. Sądy obu instancji wywiodły, że ograniczenie, o jakim mowa w powołanym przepisie, nie może polegać na czasowym wyłączeniu korzystania przez uprawnionego z nieruchomości.

Pogląd ten jest błędny. Z art. 11f ustęp 1 lit. „i” ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych nie wynika, aby ograniczenie możliwości korzystania z nieruchomości dotyczyło wyłącznie ograniczenia rzeczowego, polegającego np. na prowadzeniu prac budowlanych tylko na części nieruchomości, a więc nie wyłączając korzystania z niej przez właściciela, użytkownika wieczystego czy innego użytkownika. Na treść prawa własności (prawa użytkowania wieczystego) składają się różne uprawnienia szczegółowe. Zgodnie z art. 140 k.c., w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego właściciel może, z wyłączeniem innych osób,

korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, w szczególności może pobierać pożytki i inne dochody z rzeczy. W tych samych granicach może rozporządzać rzeczą.

Prawo własności zapewnia właścicielowi pełnię uprawnień względem rzeczy. Właściciel (użytkownik wieczysty) może zatem posiadać rzecz, używać jej, czerpać z niej pożytki i inne korzyści, przetworzyć ją, zużyć, wyzbyć się rzeczy, obciążyć ją, zbyć bądź rozporządzić w inny sposób. Czasowe pozbawienie właściciela (użytkownika wieczystego) możliwości posiadania i pobierania ewentualnych pożytków (jako wycinka uprawnień przysługujących do rzeczy) jest ograniczeniem w korzystaniu, o jakim mowa w art. 11f ustęp 1 lit. „i” ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych. Dalej idące, niż ograniczenie korzystania z nieruchomości, jest jej wywłaszczenie w rozumieniu pozbawienia prawa własności, prawa użytkowania wieczystego lub innego prawa rzeczowego na nieruchomości, a więc pozbawienie również uprawnienia do korzystania w sposób trwały.

Prawidłowość powyższego rozumowania potwierdzają także przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami dotyczące wywłaszczenia. Zgodnie z art. 112 ust. 2 u.g.n. wywłaszczenie nieruchomości polega na pozbawieniu albo ograniczeniu, w drodze decyzji, prawa własności, prawa użytkowania wieczystego lub innego prawa rzeczowego na nieruchomości. Ograniczenie prawa własności (bądź innych praw) polega więc na wyłączeniu na mocy decyzji administracyjnej - na stałe lub czasowo - pewnego wycinka uprawnień do nieruchomości, przy czym nie mogą one polegać na trwałym odebraniu prawa własności (innego prawa). Ograniczenie prawa własności (prawa użytkowania wieczystego bądź innego prawa rzeczowego) następuje wówczas, gdy nie zachodzi potrzeba pozbawienia praw do nieruchomości, gdyż inwestycja drogowa (realizacja innego celu publicznego) będzie trwała tylko przez jakiś czas albo w wyniku tej inwestycji powstaną urządzenia, które nie będą przeszkadzały uprawnionemu w korzystaniu z nieruchomości. Gdyby doszło do uniemożliwienia trwałego (nieograniczonego w czasie) korzystania z nieruchomości w sposób dotychczasowy albo w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem, uprawnionemu przysługiwałoby żądanie jej nabycia przez Skarb Państwa (art. 124 ust. 5 u.g.n. w zw. z art. 11f ust.

2 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych).

Reasumując, stwierdzić należy, że ograniczenie korzystania z nieruchomości w rozumieniu art. 11f ust. 1 lit „i” ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych może polegać także na czasowym wyłączeniu możliwości jej posiadania i korzystania z niej w inny sposób.

Inną kwestią jest natomiast, czy ograniczenie, o jakim mowa w art. 11f ust. 1 lit „i” ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, wprowadzone zostało w decyzji dla realizacji określonych w ustawie obowiązków, jak również, czy decyzja administracyjna ograniczająca korzystanie z nieruchomości realizowana jest zgodnie z jej brzmieniem. Podkreślenia jednak wymaga, że samo wykorzystanie działek powódki na cele zaplecza budowlanego nie wyklucza uznania, że ograniczenie korzystania z nieruchomości nastąpiło na jeden z celów określonych w art. 11f ust. 1 pkt b, c oraz e-h ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych. Takie rozwiązanie uzależnione może być od zakresu wykonywanych prac, położenia poszczególnych działek i możliwości wykorzystania przez inwestora innych, mniej uciążliwych dla obywatela rozwiązań. W każdym razie stwierdzenie, że do zajęcia nieruchomości (ograniczenia możliwości korzystania z niej) doszło na podstawie decyzji administracyjnej, wyklucza przyjęcie, że korzystanie z działek powódki było posiadaniem bezumownym. Podstawa prawna w postaci decyzji administracyjnej wyklucza bowiem konieczność zawarcia umowy o korzystanie z nieruchomości z jej właścicielem (użytkownikiem wieczystym). W sytuacji, natomiast, gdyby decyzja administracyjna o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej wydana została z naruszeniem prawa, adresatowi tej decyzji przysługuje nie wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości, ale ewentualnie roszczenia odszkodowawcze na podstawie art. 417¹ § 2 k.c. - po spełnieniu wskazanych w tym przepisie warunków. W przypadku z kolei powstania szkody wynikłej z wykonania ostatecznej decyzji administracyjnej, podstawą prawną ewentualnych roszczeń odszkodowawczych może być art. 417 k.c. jako przepis ogólny.

Wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości powódki mogłoby zatem ostatecznie wchodzić w grę w przypadku, gdyby pozwany zajął nieruchomość powódki nieobjętą decyzją administracyjną albo gdyby korzystał z nieruchomości w okresie przekraczającym czas wskazany w decyzji, a więc gdyby zajęcie nieruchomości nastąpiło bez podstawy prawnej. Z taką sytuacją mamy do czynienia zarówno, gdy określona nieruchomość zostaje zajęta w ogóle bez podstawy prawnej (decyzji administracyjnej), jak i podstawa prawna istniała, ale dotyczyła wskazanego w niej okresu, gdyż z jego upływem zajęcie nie ma podstawy prawnej. Takich ustaleń, pozwalających na prawidłową kwalifikację i ocenę roszczeń powódki, nie zawarto w uzasadnieniach wyroków Sądów obu instancji, względnie ustalenia te nie odpowiadają zasądzonemu roszczeniu, w szczególności sformułowania użyte przez Sąd pierwszej instancji o bezprawności korzystania z nieruchomości przez pozwanego, czy też o szkodzie, nie odpowiadają podstawie prawnej, w oparciu o którą uwzględniono powództwo.

Uzasadniony okazał się również zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 124b u.g.n. o tyle, że ten Sąd nie przeprowadził logicznego wyводу, co do możliwości zastosowania tego przepisu w rozpoznawanej sprawie jako konkurencyjnej, czy też równoległej podstawy prawnej wobec art. 225 w zw. z art. 224 § 1 k.c. Uzasadnienie Sądu Apelacyjnego w tym zakresie sprowadza się do następującego stwierdzenia (wziętego w opisie stanu faktycznego przez Sąd Najwyższy w cudzysłów): „Zdaniem sądu odwoławczego nawet ta ustawa w art. 11f, normującym treść rozstrzygnięcia wskazuje, że obok podstawowych, dotyczących powiązania drogi z innymi drogami publicznymi, określenia granic pasów drogowych, zatwierdzenia podziału nieruchomości i oznaczenia tych, które stają się własnością Skarbu Państwa lub samorządu terytorialnego, czy wreszcie z art. 224 § 2 k.c. dotyczący określenia wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy, a nie te wynikające z regulacji zawartej w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, zwłaszcza art. 124b”. Nie pozwala to na sformułowanie jakichkolwiek logicznych wniosków i sprawia wrażenie, że pewien fragment wywodów Sądu drugiej instancji uległ usunięciu. Uniemożliwia to dokonanie przez Sąd Najwyższy oceny prawidłowości rozumowania Sądu Apelacyjnego i dokonanej wykładni przepisów prawa.

Dodatkowo słuszne jest twierdzenie skarżącego, że art. 11f ust. 2 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych odsyła do odpowiedniego stosowania tylko art. 124 ust. 4-7 i art. 124a u.g.n. Dotyczy to obowiązku przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego po zakończeniu inwestycji publicznej, a jeżeli jest to niemożliwe albo powoduje nadmierne trudności lub koszty, odpowiednio stosuje się art. 128 ust. 4 u.g.n. (przyznanie odszkodowania). Dotyczy to również możliwości żądania nabycia przez Skarb Państwa, w drodze umowy, własności albo użytkowania wieczystego nieruchomości, jeżeli wykonanie inwestycji uniemożliwia właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu dalsze prawidłowe korzystanie z nieruchomości w sposób dotychczasowy albo w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem. Odpowiednie stosowanie art. 124 u.g.n. obejmuje także obowiązek udostępnienia nieruchomości przez właściciela bądź użytkownika wieczystego w celu wykonania czynności związanych z konserwacją oraz usuwaniem awarii ciągów, przewodów i urządzeń. Przepis art. 11f ust. 2 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych nie odsyła natomiast do innych przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami, w tym do art. 124b u.g.n., a jako regulacja szczególna podlega zawężającej interpretacji. Przepis art. 124b u.g.n. reguluje przy tym wyłącznie kwestię obowiązku udostępnienia nieruchomości w celu wykonania czynności związanych z konserwacją, remontami oraz usuwaniem awarii ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń, nienależących do części składowych nieruchomości, służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, jak również usuwaniem z gruntu tych ciągów, przewodów, urządzeń i obiektów, jeżeli właściciel, użytkownik wieczysty lub osoba, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości nie wyraża na to zgody.

Taka sytuacja nie miała natomiast miejsca w rozpoznawanej sprawie, co oznacza, przy braku odpowiedniego odesłania przez ustawę o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, że przepis ten nie znajduje zastosowania do oceny roszczeń powódki.

Mając powyższe na uwadze, wobec zasadności zarzutów skargi kasacyjnej pozwanego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., orzekł jak na wstępie.